

γύφτικος

γύφτικος κ. **γιούφτικος**, -η κ. -ια, -ο, επίθ. [<γύφτος + κατάλ. -ικός]. **1.** που ανήκει ή που αναφέρεται ή που ταιριάζει σε γύφτο: «γύφτικα τσαντίρια || γύφτικη συμπεριφορά». (Λαϊκό τραγούδι: *αργιλέδες να φουμάρει με χασίσι τούρκικο και χανούμια να χορεύουν τσιφτετέλι γύφτικο*). **2.** που είναι ακάθαρτος, βρόμικος, ελεεινός: «ζει σ' ένα γύφτικο περιβάλλον». **3.** που είναι μικροπρεπής, τσιγκούνης: «εκεί που θα πάμε, να ξεχάσεις για λίγο τη γύφτικη νοοτροπία σου και να φέρεσαι χουβαρντάδικα». **4.** που είναι κακόγουστος: «γέμισε το σπίτι του με γύφτικα έπιπλα». **5.** που είναι κακόμοιρος: «μην παίρνεις αυτό το γύφτικο ύφος». Από την έκφραση που παίρνει το γυφτάκι, όταν μας ζητάει ελεημοσύνη. **6.** το ουδ. στον πλ. ως ουσ. **τα γύφτικα** (βλ. λ.).

- γύφτικα καρφιά, βλ. λ. [καρφί](#).

- καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι, βλ. λ. [σκεπάρνι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας